

жудожества на число до 70 и повече. Тойзи момакъ си казваше: »нека азъ да са учъ докътъ съмъ младъ на много запаяти, че който струва пари него щъ да държъ, и който ма храни него щъ да хваля.«

Той са запъти да обихожда по чюждина—въ странство, съ намъреніе да научи дѣ шото види хубаво, за което и разнесе послѣднето си дукато. Но като докончи всичко и отнїйдѣ неможѣше да земе поне за прѣхраната си, завърна са да си отиде у отечеството, кое му бѣше мило. Съ много мъчнотїи и неволи що посрѣшна по пътя отъ нѣманіе, той сполучи да си отиде. Тука, испадналь, и като нѣмаше какво да залови, той поиска да стане учителъ на неговитѣ съотечественици, като хора дебели и най-простаци нерачихъ да го приемнътъ. За това на него са сбждна реченното отъ самага спасителя: „Ни единъ пророкъ не е безчестъ на друго мѣсто, освѣнь въ отечеството си.« Тогава са принуди да си търси работа другадѣ та да са прѣхрани. Пакъ скитаніе въ чюждина! ушь са мъчи и бѣхта, сиромашъ, да поотдъхне въ отечеството си, а то се тегло и неволя!

Той са запъти и отиде въ други единъ градъ, за да види може ли са настани тамъ, но безъ да има у себѣ си даже и една аспра за хлѣбъ. Щомъ влѣзе у града кондиса на една гостилница (ханъ) за да прѣношува; вечеръта го нагостихъ, безъ да му искатъ пари, защото мислѣхъ, че той ще си плати на трѣгване. Това бѣше срѣщо единъ Господски праздникъ, и на утрѣньта, като подрани, стана да отиде въ черква, дѣто са спрѣ при псалтоветѣ, които му отстѣпихъ мѣсто и го поканихъ да пѣе; а то са имаше за голѣма честь, що отдавахъ на странни хора, които знаяхъ черковно пѣяне.

А тойзи нашъ многохудожникъ, на когото са ревняше да остане тамъ за учителъ, искаше нѣкакъ да са похвали съ пѣянето си; за това употрѣби всичкото искусство, като бѣше и гласовитъ, да но да го